

Sygn. akt III AUa 950/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marek Szymanowski

Protokolant: Magdalena Zabielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2022 r. w B.

sprawy z odwołania T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wypłatę zawieszony emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 kwietnia 2021 r. sygn. akt IV U 180/21

I. **zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;**

II. **zasądza od T. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się tego punktu wyroku do dnia zapłaty.**

Sygn. akt III AUa 950/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 stycznia 2021 r., znak: ENP/25/023216063, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., wydaną na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) oraz ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U., poz. 374 ze zm.) przyznał T. K. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2020 r. Organ rentowy zawiesił wypłatę powyższego świadczenia, na podstawie art. 95 ust. 1 wspomnianej ustawy emerytalnej, w związku z uprawnieniami do więcej niż jednego świadczenia, to jest emerytury policyjnej.

T. K. w odwołaniu od tej decyzji zarzucił nieprawidłową wykładnię art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz na błędne uznanie, że może być wypłacane tylko jedno wyższe lub wybrane przez skarżącego świadczenie, podczas gdy w ocenie ubezpieczonego w niniejszej sprawie występuje wyjątek od tej zasady, to znaczy skarżącemu przysługuje prawo do pobierania dwóch świadczeń niezależnie od siebie (powołał się na wyrok SN z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17). Wskazując na powyższe, odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez podjęcie wypłaty zawieszony emerytury, a także o zasądzenie

od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do wypłaty T. K. świadczenia emerytalnego, poczynając od 1 marca 2020 r. oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz T. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności o akta emerytalne obu organów rentowych ustalił, że decyzją z dnia 1 czerwca 2000 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przyznał T. K., ur. (...), prawo do policyjnej emerytury od dnia 1 maja 2000 r., świadczenie było zawieszane z uwagi na pobieranie rocznego uposażenia. Do ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego, przy zachowaniu zasady nieprzekraczania progu podstawy wymiaru wynikającego z art. 18 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), przyjęto wówczas podstawę w wymiarze 75 % z tytułu ponad 30-letniej wysługi emerytalnej. W okresie od 11 stycznia 2002 r. do 28 lutego 2013 r. T. K. pracował w Wojewódzkim Inspektoracie (...) w O.. W grudniu 2020 r. odwołujący się wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z wnioskiem o emeryturę powszechną. Decyzją z 13 stycznia 2021 r., znak: ENP/25/023216063, organ rentowy przyznał skarżącemu emeryturę, zawieszając jednocześnie wypłatę świadczenia z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia tj. emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z emeryturą z MSWiA.

Zakład wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto, na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS:

- kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata świadczenia, z uwzględnieniem waloryzacji- w wysokości 401919,46 zł,

- średni dalszy okres trwania życia- tj. 195,30 m-cy.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Emerytura obliczona w ten sposób wyniosła 2057,96 zł.

Sąd Okręgowy zważył, że istotą sprawy stanowiło ustalenie, czy organ rentowy zaskarżoną decyzją prawidłowo zawiesił wypłatę emerytury powszechnej wnioskodawcy w związku z faktem, że jest on uprawniony do emerytury policyjnej i w myśl art. 95 ust. 1 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie przysługuje mu prawo do wypłaty dwóch świadczeń. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 cyt. ustawy, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (art. 95 ust. 2).

Z kolei w myśl art. 7 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Zasadą jest zatem wypłacanie jednego świadczenia, lecz przy uwzględnieniu wyjątku, przewidzianego ustawą w celu zachowania zasady wzajemności składki i świadczeń. W ocenie Sądu Okręgowego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie ma pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, OSNP 2019/114, w którym Sąd ten wskazał na odmienną sytuację prawną żołnierzy zawodowych - w aspekcie wpływu „cywilnych” okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych pozostających w służbie przed 1 stycznia 1999 r. i osób odbywających służbę w okresie od 2 stycznia 1999 r. Mianowicie do wysługi emerytalnej żołnierza pozostającego w służbie przed 2 stycznia 1999 r. zalicza się z urzędu posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych), okresy te powodują określony w ustawie wzrost podstawy wymiaru emerytury (emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę, a o 1,3% za każdy następny rok i o 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlegać może również (na wniosek) zwiększeniu – w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia – pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą.

Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.

Sąd Najwyższy podkreślił w konkluzji, że żołnierz który pozostawał w służbie przed 2 stycznia 1999 r. może w świadczeniu wojskowym – korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie ma takiego uprawnienia. Wskazał ponadto, że skoro emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie zabezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści jaką przynosi zwiększenie emerytury.

Sąd Najwyższy m.in. podkreślił również, że kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się jednakową cechą - istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrażone we wskazanym wyżej wyroku stanowisko Sądu Najwyższego ma pełne zastosowanie w przypadku emerytów policyjnych.

Odnosząc to sytuacji odwołującego się - to zdaniem Sądu Okręgowego nie miał możliwości doliczenia okresów „cywilnego stażu pracy” do uprawnień emerytury policyjnej, gdyż zaliczając mu okres służby w Policji jego podstawa wymiaru świadczenia już wynosiła 75%. Odwołujący został zatem pozbawiony możliwości podwyższenia wysokości swojego świadczenia emerytalnego. Powyższe uzasadniało zdaniem Sądu Okręgowego uwzględnienie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., oraz zasądzenie na rzecz odwołującego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265) kosztów zastępstwa procesowego.

W apelacji od tego wyroku wywiezionej organ rentowy zaskarżył go w całości i zarzucił naruszenie:

- prawa materialnego, tj. art. 95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., 53), zwanej dalej „ustawą emerytalną”, poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do pobierania emerytury od 1 marca 2020 r. i równoczesnej wypłaty emerytury z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

- prawa materialnego, tj. art. 7 ustawy z 19.02.1994 r.. o zaopatrzeniu

emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że ubezpieczony ma mieć realizowaną wypłatę obu emerytur, w sytuacji w której wskazana norma przewiduje jedynie prawo wyboru.

Wskazując na powyższe apelacja wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, a także o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego według norm.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja okazała się zasadna.

Postępowanie w niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w dniu 15 lipca 2021 r. zawiesił na podstawie art. 177 §1 pkt 1 k.p.c. z uwagi na przedłożenie Sądowi Najwyższemu dwóch zagadnień prawnych (III UZP 4/21 i III UZP 5/21) mających związek z przedmiotem niniejszego postępowania jakim jest istnienie prawa do pobierania świadczeń w zbiegu (mundurowego i w systemie powszechnym).

W sprawie **III UZP 4/21** przedmiotem pytania skierowanego do Sądu Najwyższego było to, czy ubezpieczonemu, urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r., i pobiera emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przysługującą z tytułu okresów składkowych i nieskładkowych poprzedzających służbę wojskową, jak i przypadających po zakończeniu tej służby, może być wypłacana jednocześnie emerytura wojskowa, na której wysokość ustaloną na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, wpływa wyłącznie wysługa emerytalna związana z okresami pozostawania w służbie wojskowej (art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w związku z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych)? W dniu 9 marca 2022 r. Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie w tej sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1. k.p.c., a z zatem w związku ze śmiercią strony. Zagadnienie prawne w tej sprawie sformułowane nie ma jednak bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej, bowiem odwołujący w niniejszej sprawie urodził się po 1 stycznia 1949 r.

W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy decydujące znaczenie miało zatem drugie zagadnienie sformułowane w sprawie **III UZP 5/21** przedmiotem tym było to, czy ubezpieczonemu, urodzonemu po 31 grudnia 1948 r., (skarżący ur. (...)), który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r., i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru bez doliczenia okresów składkowych poprzedzających zawodową służbę wojskową, jak i przypadających po zakończeniu tej służby, może być wypłacana jednocześnie emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przysługująca z tytułu powyższych okresów składkowych (art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w związku z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych)?

Pytanie to skład 3 sędziów Sądu Najwyższego postanowieniem z dnia 22 września 2021 r. przedstawił składowi powiększonemu, który w dniu 15 grudnia 2021 r. podjął uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego III UZP 7/21 przyjmując, że ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.).

W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że wykładnia systemowa art. 95 ust. 2 może posłużyć potwierdzeniu obowiązywania w polskim prawie zabezpieczenia społecznego zasady prawa do jednego świadczenia z tytułu tego samego ryzyka ubezpieczeniowego, zwanej też zasadą niekumulacji świadczeń. W systemie powszechnym zasada ta bez wątplenia znajduje potwierdzenie w regulacji art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, który stanowi, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego, a także w art. 95 ust. 2 tej ustawy, zgodnie z którym przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, to jest żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej. Analogiczne przepisy znajdziemy też w ustawie zaopatrzeniowej żołnierzy (art. 7) oraz w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (także art. 7), które przewidują, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty w nich przewidzianych z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Podobną regulację zawiera także ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, która w art. 33 ust. 2 stanowi, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przysługującej na podstawie ustawy z prawem do emerytury lub renty z innego ubezpieczenia społecznego, uprawnionemu wypłaca się jedno wybrane przez niego świadczenie, z zastrzeżeniem ust. 4 (nieistotnym z punktu widzenia obecnie rozstrzyganego zagadnienia prawnego). Sąd Najwyższy wskazał też na systemowy brak prawa do kumulacji świadczeń innych świadczeniobiorców (np. sędziów, prokuratorów);

Nadto Sąd Najwyższy jest zdania, że systemowa wykładnia użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu "z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy (zaopatrzeniowej)..." daje podstawę do przyjęcia, że ów wyjątek należy interpretować nie tylko przedmiotowo, to znaczy wyłącznie przez pryzmat zasad obliczania emerytury wojskowej wynikających z art. 15a albo 18e ustawy zaopatrzeniowej, ale także podmiotowo, co oznacza konieczność wzięcia pod uwagę adresatów tych przepisów. To dla nich ustawodawca wprowadził bowiem (na przyszłość) możliwość równoczesnego pobierania emerytury wojskowej i emerytury powszechnej, odbierając im równocześnie prawo do wzrostu emerytury wojskowej z tytułu doliczenia stażu "cywilnego" i pozostawiając jednak taką samą możliwość (prawo wyboru) także dla żołnierzy powołanych do służby przed dniem 2 stycznia 1999 r., po spełnieniu (poczynając od dnia 1 stycznia 2025 r.) przesłanek określonych w art. 18i ustawy zaopatrzeniowej.

Wyjaśnić trzeba o czym wspomniano też wyżej, że choć uchwała dotyczyła emeryta żołnierza, to jednak regulacje dotyczące żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy policji w tym zakresie są podobne: por. art. 7 i 14 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) oraz te same artykuły ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (...).

Taki sposób rozstrzygnięcia zatem zagadnienia prawnego przesądza o zasadności apelacji.

Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w przedmiotowej uchwale z 15 grudnia 2021r. , w istocie jest ona bowiem potwierdzeniem zasady przysługiwania tylko jednego świadczenia

wyższego lub wybranego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS) oraz wąskiego definiowania wyjątków od tej zasady, z zastosowaniem wykładni ścisłej i językowej art. 95 ust. 2 tej ustawy, dominującej sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. w tym zakresie wyroki SN: z dnia 8 stycznia 1993 r., III ARN 84/92, OSNC 1993 Nr 10, poz. 183; z dnia 8 maja 1998 r., I CKN 664/97, OSNC 1999 Nr 1, poz. 7; z dnia 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03, OSNC 2004 Nr 1, poz. 1; z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218; z dnia 23 października 2006 r., wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 187/99, OSNAPIUS 2001 Nr 4, poz. 121; wyrok z 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218 i z dnia 25 czerwca 2008 r., II UK 315/07, LEX nr 496396, I UK 128/06, OSNP 2007 nr 23-24, poz. 359; z dnia 29 stycznia 2008 r., I UK 239/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 103; z dnia 4 marca 2008 r., II UK 129/07, OSNP 2009 nr 11-12, poz. 155; z dnia 19 maja 2009 r., III UK 6/09, LEX nr 509028; z dnia 25 października 2016 r., I UK 386/15, LEX nr 2169474).

Podjęta uchwała pozostaje też w zgodzie z regulacją art. 32 ust. 1 Konstytucji i art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 266 ze zm.), nie narusza bowiem ani zasady równości wobec prawa i równego traktowania ubezpieczonych. W tym zakresie dość powiedzieć, że analizowana regulacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, co do zasady wszystkim osobom będących w podobnej sytuacji (o takich samych cechach istotnych) jak odwołujący gwarantuje prawo do jednego świadczenia, co jest wystarczającym wypełnieniem konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego (art. 67 ust. 1 Konstytucji RP), którego zakres wedle tej normy określa ustawa zwykła. Nadto wykładnia regulacji art. 67 ust. 1 Konstytucji RP regulującego prawo do zabezpieczenia społecznego, przypisuje ustawodawcy dużą swobodą, w jego ukształtowaniu.

Prawo funkcjonariusza do pobierania jednego tylko świadczenia z 2 nabytych nie narusza też art. 1 Protokołu Nr (...) do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonego w dniu 20 marca 1952 r. w P. (Dz. U. z 1995 r. Nr 36 poz. 175). W tym zakresie wyraźne stanowisko zajął ETPCz w sprawach: R. p-ko Polsce, skarga nr (...), decyzja z 11 grudnia 2018 r.; P. p-ko Polsce, skarga nr (...), decyzja z 11 grudnia 2018 r.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok na zasadzie art. 386 §1 k.p.c. podlegał zmianie.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł stosownie do jego wyników - na zasadzie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r. poz. 265 j.t.), a zatem na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej poniesione koszty – w tym przypadku koszty zastępstwa prawnego.